

af saadanne Hjem Forhold og har Hjerte og Villie til at hjælpe. Jeg er ikke i Tvivl om, at der af adskillige kommunale Hjelpekasser gives en betydelig Hjælp til saadanne Hjem, men jeg er heller ikke uvidende om, at der i adskillige Kommuner findes Hjelpekassebestyrelser, som synes at mangle det Hjertelag, der skal til, for at der kan ydes den tilstrækkelige Understøttelse. Det er ikke ubekendt, at adskillige Hjelpekassebestyrelser i deres Administration stiller sig saaledes, at man faar det Indtryk, at de har sat sig som deres væsentligste Opgave at spare saa meget som muligt, og paa de Steder, hvor det Princip er raadende, er det givet, at Hjælpen til saadanne Hjem bliver for lille, og det faar da til Følge, at der til Mandens Lidelser kommer Savn og Nød derhjemme. Jeg synes altsaa, at man snarest muligt bør sørge for, at naar et Hjem rammes af den Ulykke, at Manden kommer til Skade, maa Hustruen og Børnene kunne se Fremtiden i Møde uden Bekymring, saa at der ikke til Mandens Lidelser ogsaa skal komme en Ængstelse for, hvorledes det skal gaa hans kære derhjemme. Samfundet bør ikke lade sine Arbejdsinvalider lide Sult og Nød; det er samfundsmæssigt set uforsvarligt og uretfærdigt overfor Invaliderne.

Der er ogsaa noget andet, jeg kunde ønske, man skulde gøre for Arbejdsinvaliderne. Man burde fra Statens Side oprette en Arbejdsskole for dem. Adskillige af de Mennesker, der kommer til Skade, mister Evnen til at fortsætte med deres hidtidige Erhverv, og Staten burde derfor søge at skaffe dem Midler til at lære noget andet, der passede for dem, og hvorved de kan tjene en Del af det, der er nødvendigt til deres Underhold. Man læser jo i forskellige Beretninger fra de krigsførende Lande, der faar Invalider hjem i Hundre tusindvis, om, hvorledes man der lader disse Invalider lære at bestille noget; man erstatter dem de mistede Lemmer med kunstige Lemmer og indretter Værksteder med sindrig Mekanik, saaledes at disse Invalider kan arbejde der. Noget lignende bør Samfundet sikkert gøre overfor sine Arbejdsinvalider. Det vilde være en udmærket Opgave for Staten at oprette en Arbejdsskole for dem. Selvfølgelig skulde Undervisningen paa en saadan Skole være gratis, og ligeledes det, der skulde bruges paa Skolen. Staten skulde endvidere sørge for at underholde de paagældende Invalider og desuden naturligvis sørge for, at de, der var tilbage

i Hjemmet, havde tilstrækkeligt at leve af i den Tid, Manden var paa Skolen. Jeg føler mig overbevist om, at en saadan Arbejdsskole vilde blive hilst med Glæde af Invaliderne.

For nogle Maaneder siden havde jeg Lejlighed til at være sammen med nogle af Bestyrelsen for „Arbejdsinvalidernes Sammenslutning“ i Aalborg. Under min Samtale med disse Mennesker faldt Talen bl. a. paa Spørgsmaalet om en Arbejdsskole, og et Par af dem, som var Arbejdsmænd, og som var blevet saaledes tilredt ved et Ulykkestilfælde, at de ikke mere var i Stand til at arbejde, hilste Muligheden for Oprettelse af en saadan med stor Tilfredshed. Det vilde sikkert vække udelst Glæde blandt vore Arbejdsinvalider, om Staten oprettede en Arbejdsskole og sagde: Værsgo', her vil vi lære dig at bruge dine Lemmer til et Arbejde, hvorved du helt eller delvis kan forsørge din Familie. Herved vilde man gøre meget godt for de paagældende, ikke blot rent økonomisk, men ogsaa ved, at man aabnede en Mulighed for, at de ikke behøvede at leve en ørkesløs Tilværelse Resten af deres Liv, og det er vel noget af det tungeste, der kan ramme et Menneske.

Det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (Slengerik) talte i Lørdags om den Virksomhed, der udfoldes for at skaffe Jord til dem, der ønsker at dyrke Jord. En rigtig Løsning af dette Spørgsmaal vil sikkert betyde overordentlig meget for vort Folks Fremtid. En Mængde Mennesker baade i By og paa Land, naturligvis mest paa Landet, afskæres fra at faa Jord at dyrke, fordi de, der nu en Gang er kommet til at raade over Jorden, holder fast ved den og ikke vil give Afkald paa den, medmindre de kan tjene rigeligt derpaa. Det er naturligt, at dette Spørgsmaal har særlig Interesse for Landboudommen, for Landarbejderne, men det interesserer ogsaa Byarbejderne ikke saa lidt. Byarbejderne er nemlig for en meget stor Del Folk, der er indvandret fra Landet. I 70erne og navnlig i 80erne og 90erne drog i Tusindvis unge Gaardmandssønner, Husmandssønner o. s. v. fra Landet ind til Byen. Der var ikke Plads derude; da udstykkede man ikke Gaarde, det kendte man meget lidt til den Gang, og Følgen er blevet, at Byernes Arbejderbefolkning, i alt Fald Provinsbyernes, for en meget stor Del bestaar af Folk, der er indvandret fra Landet. En hel Mængde af disse Mennesker længes sikkert tilbage til Jorden, hvorfra de er kommet. Jeg ved